

ท้าวกำกาดำ

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีสามีภรรยาคู่หนึ่ง หลังจากอยู่กินร่วมชีวิตกันเป็นเวลาหลายปี แต่หาได้มีบุตรไว้สืบสกุลไม่ สามีจึงปรึกษากับภรรยาว่า

“นี่แม่นาง พี่เห็นว่าเราก็ออยู่ร่วมกันมาเป็นเวลานานแล้ว แต่ก็ยังไม่มีบุตรสักที พี่เองก็อยากมีบุตรไว้สืบสกุล แล้วยิ่งล่ะ” สามีถามทิ้งท้าย

“น้องก็เช่นกัน การไม่มีบุตรก็เท่ากับขาดคนสืบสกุลใช่ไหม” ภรรยาพูดเป็นเชิงถาม

“ถ้าอย่างนั้นเราไปบนบานสิ่งศักดิ์สิทธิ์เพื่อขอบุตรดีไหม” สามีชวนเมื่อรู้ว่าภรรยาเห็นดีด้วยที่จะมีบุตร

“ไปก็ไปสิจ๊ะ เพื่อเราจะได้มีบุตรไว้สืบสกุลกัน” ภรรยาตอบตกลง...

เมื่อมีความเห็นตรงกันและตกลงร่วมกันเช่นนั้น ทั้งสองจึงไปบนบานต่อศาลเทพารักษ์ที่ศักดิ์สิทธิ์ประจำหมู่บ้าน จากนั้นไม่นาน ภรรยาก็ตั้งครรภ์และคลอดลูกออกมาเป็นผู้ชาย

แม้จะมีบุตรสมใจแต่ก็ไม่ให้ผู้เป็นมารดามีความสุขเลย เพราะกุมารน้อยที่เกิดมานั้นมีผิวดำเหมือนกาจนชาวบ้านเอาไปชุบชิบนิทานางว่า

“มันต้องไปสมสู่กับกาแน่ ๆ ลูกจึงเกิดมาดำอย่างนั้น”...“ข้าว่าในอดีตมันต้องเป็นคนใจดำ อาจทำชั่วมาก่อนจึงได้ลูกดำมากขนาดนั้น” คำพูด คำนิทานี้มากขึ้น ยิ่งนานวันการชุบชิบปากต่อมากกระทั่งพูดกันทั่วบ้านทั่วเมือง ทำให้ผู้เป็นมารดารู้สึกอับอาย เมื่อผู้เป็นมารดาก็รู้สึกอายที่ต้องมีลูกชายรูปชั่วตัวดำ จนนางอดทนไม่ไหวถึงกับเอ่ยปากกับผู้เป็นสามีว่า

“พี่..ฉันคงเลี้ยงลูกคนนี้ไม่ไหวแล้ว เลี้ยงมันไว้ยั้งนับวันจะอับอายขายหน้า ผู้คนในหมู่บ้านหาว่าฉันไปสมสู่กับอื่กาจึงมีลูกตัวดำป้อย่างนี้ บางคนก็บอกว่าชาติก่อนฉันคงใจดำ ทำไม่ดีไว้มากชาตินี้จึงได้ลูกดำเหมือนกา” สามีไม่ปริปากว่าอะไร ได้แต่นั่งคิด ภรรยาเห็นสามีไม่พูดจึงปรึกษาว่า

“ฉันว่าเอาลูกเราไปลอยแพทิ้งดีไหม” เมื่อได้ยินคำว่า “เอาลูกไปทิ้ง” สามีก็เริ่มปริปากพูด

“เขาจะพูดกันก็ช่างปะไร แกจะไปเดือดร้อนทำไม ถึงตัวมันดำ ก็มีแขนขาหูตาครบส่วนทุกอย่างถึงอย่างไรก็เป็นลูกเรา นี่แกคิดจะลอยแพลูกทิ้งเชียวหรือ” ผู้เป็นสามีตั้งอย่างไม่เห็นด้วยฝ่ายภรรยา

เมื่อเห็นสามีไม่เห็นด้วย จึงคิดกลอุบายหาทางกำจัดกุมารน้อยรูปชั่วตัวดำ โดยไปให้สินบนกับโหรทำนายทายทักไปในทางไม่ดี เพื่อให้สามีของนางเชื่อตามนั้น

“อย่างกระนั้นเลย ข้าอายุคนมาก ข้าต้องหาทางเอาลูกไปทิ้งให้ได้ เมื่อเขาไม่ยอมเราก็คควรหาวิธีอื่นวิธีที่ดีที่สุดก็คือให้โหรช่วยทำนายว่าลูกจะทำภัยพิบัติมาให้ แล้วเขาก็จะเชื่อ” นางวางแผน

“พี่ ฉันว่าเราไปปรึกษาโหรดีไหม” นางชวนสามี

สามีคิดนิดหนึ่งแล้วตอบว่า “เออ.....ก็ดี เพราะโหรเขาจะรู้อนาคตได้ดี” แล้วทั้งสองก็ไปให้โหรทำนายโหรถูกว่าจ้างตั้งนั้นแล้วก็มาที่บ้านของสามีภรรยา บอกให้นำกุมารน้อยไปไว้ตรงหน้า แล้วถามถึงเดือนปีเกิดเวลาตกฟาก ซึ่งฝ่ายผู้เป็นภรรยาก็บอกให้โหรทราบทุกประการ

ส่วนผู้เป็นสามีคอยนั่งฟังโหรทำนายด้วยใจจดใจจ่อ เพราะเขารักสงสารลูกชายตัวดำของเขามาก ผู้เป็นบิดาไม่เคยรังเกียจลูกเลย แม้จะเกิดมาตัวดำปีเหมือนอีกา หรือเหมือนถ่านก็ตามที ฝ่ายโหรเมื่อได้เวลาเกิดและยามตกปากของกุมารผิวถ่านแล้ว ก็ทำพิธีชดเชียนกระดานเพื่อคำนวณถึงชะตาราศรี เขาจึงทำนายไปตามที่ได้รับสินบนตามต้องการของหญิงผู้เป็นแม่...

“โอ้...กุมารน้อยตัวดำเกิดมาในฤกษ์เป็นกาลกิณีแท้ ๆ จะนำภัยพิบัติมาสู่พ่อแม่ ชื่นเลี้ยงไว้มีแต่จะทำให้ทุกข์ยากถึงขนาดพ่อแม่จะอายุสั้นต้องพรากจากกันเลยทีเดียว กุมารน้อยช่างเกิดมามีกรรมน่าสงสารแท้ๆ” ตอนท้ายโหรแก่งีบเสียงให้สมจริงสมจัง

“นี่...โหรคำนวณไม่ผิดพลาดแน่นอน” ผู้เป็นพ่อสงสัย สงสารและเป็นห่วงลูกชายตัวดำ

“รับรองว่าตรวจทานตามวันเวลาเกิดและเวลาดตกปากถูกต้องทุกประการ” โหรยืนยัน ผู้เป็นพ่อถึงจะรักและสงสารลูกน้อยตัวดำมากขนาดไหนก็มิอาจจะเลี้ยงได้แล้ว คำว่า “ภัยพิบัติ” และ “กาลกิณี” หมายถึงสิ่งชั่วร้ายจะต้องเกิดกับครอบครัว ไหนอายุพ่อแม่จะต้องสั้น ลูกอัปมงคลอย่างนี้คงเลี้ยงไว้ไม่ได้แล้ว กุมารน้อยตัวดำปีจึงถูกลอยแพทิ้งให้ลอยไปตามสายน้ำ แล้วแต่บุญกรรมนั้นแล้ว...

ร้อนถึงเทวดาทิพยอาสน์เคยอ่อนน้อมกลับแข็งกระด้าง ท่านจึงสอดส่องลงมายังเบื้องล่างก็เห็นกุมารน้อยถูกลอยแพตามกระแสน้ำจึงบันดาลให้แพลอยไปเกยตื้นใกล้อุทยานของพระราช

บายวันนั้นคนเฝ้าอุทยานลงมาอาบน้ำที่ท่าน้ำพบแพลอยน้ำใกล้เข้ามา ครั้นมองในแพ เห็นกุมารน้อยนอนดิ้นกระแควอยู่ก็ดีใจ เพราะเขาเองยังไม่มีลูกทั้งที่อยู่กินกับภรรยาหลายปี

“โอ้...เจ้านี้เกิดมาตัวดำ ตัวเหมือนอีกา พ่อจะตั้งชื่อให้นะ”... เฝ้าอุทยานนั่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง ควรจะตั้งชื่ออย่างไรจึงจะสมรูปสมร่าง ในที่สุดก็คิดได้จึงร้องออกมาว่า...

“เออ...ข้าคิดออกแล้ว เข้าเกิดมาตัวดำ ตัวเหมือนกา ตัวเหมือนถ่าน ชื่อว่า “ท้าวกำกาดำ” ก็แล้วกัน”

ท้าวกำกาดำเจริญเติบโตขึ้นมาเพราะคนเฝ้าอุทยานของพระราชเลี้ยงดู จนกลายเป็นหนุ่มเขาเป็นคนขยันขันแข็ง ช่วยงานปลูกต้นไม้ ดูแลต้นไม้ในอุทยานอย่างเอาใจใส่ จนต้นไม้ในอุทยานไม่ว่าจะเป็นไม้ดอกไม้ผลก็ออกดอกติดผลจนกิ่งห้อยระยิบ ท้าวกำกาดำจึงเป็นที่รักใคร่ของครอบครัวคนเฝ้าอุทยานของพระราชยิ่งนัก...

วันหนึ่งพระธิดาทั้งเจ็ดของพระราชเสด็จมาชมสวนพร้อมสาวสนมในวัง ท้าวกำกาดำแอบดูความสวยงามของพระธิดาทั้งเจ็ดซึ่งแต่ละนางล้วนมีความสวยงามมิได้ยิ่งหย่อนกว่ากัน แต่ท้าวกำกาดำมีความสนใจในพระธิดาน้องนุชสุดท้องคนที่เจ็ด มีชื่อว่า “นางลุน”

ท้าวกำกาดำมีความสามารถอีกอย่างหนึ่ง คือ สามารถเป่าแคนได้ไพเราะเพราะพริ้งมาก หากใครได้ยินเสียงแคนของท้าวกำกาดำก็จะหลงใหลจนลืมตัว นอกจากนั้นท้าวกำกาดำยังมีฝีมือร้อยพวงมาลัยดอกไม้สวยงามยิ่งนัก...

วันหนึ่งเขาร้อยพวงมาลัยดอกไม้สดบรรยายเป็นความรักแล้วให้ภรรยาคนเฝ้าสวนนำไปถวายนางลุนในวัง นางลุนได้รับพวงมาลัยบรรยายเป็นความรักจึงเกิดความหลงใหลใคร่อยากเห็นหน้าผู้ร้อยมาลัยมาถวาย

ตอนค่ำทุกวัน ท้าวกำกาดำจะเป่าแคนให้เสียงแคนลอยตามลงไปจนถึงวัง

ครั้งพระราชาก็ได้ฟังเสียงแคนที่ไพเราะจึงมีรับสั่งให้คนเฝ้าอุทยานนำท้าวกำกาดำไปเป่าแคนถวายในวังจนเป็นที่โปรดปรานของพระราชาก็ว่าวันใดพระองค์ไม่ได้ฟังเสียงแคนของท้าวกำกาดำพระราชาก็จะบรรทมไม่หลับ ดังนั้นท้าวกำกาดำจึงต้องเข้าไปเป่าแคนถวายพระราชาก็ในวังทุกค่ำคืน...

ครั้งเมื่อพระราชาก็บรรทมหลับด้วยมนต์เสียงแคนของท้าวกำกาดำ จึงเป็นโอกาสให้หนุ่มรูปกายดำราวกับอิก้าถือโอกาสลักลอบไปได้เสียดกับพระธิดาองค์เล็ก คือ นางลุน ซึ่งจากนั้นก็เหวตได้ดลให้ท้าวกำกาดำได้ถอดครบให้เป็นรูปกายอันงดงามด้วยความหล่อเหลาที่แท้จริงของเขา

ท้าวกำกาดำได้ขอให้พ่อแม่ซึ่งเป็นคนเฝ้าอุทยานไปขออนางลุนเป็นคู่ชีวิตของตน พระราชาก็ไม่รังเกียจแต่เรียกค่าสินสอดเป็นเงินทองมากมาย รวมทั้งให้ท้าวกำกาดำสร้างสะพานเงินสะพานทองจากในอุทยานมาจนถึงวังของนางลุน ถ้าท้าวกำกาดำทำได้ให้ตั้งนั้นจะยกธิดานางลุนให้...

ท้าวกำกาดำเป็นคนมีบุญญาธิการลงมาเกิด เป็นโอรสจากสวรรค์ พระอินทร์จึงลงมาช่วยอีกครั้งหนึ่ง... โดยเนรมิตเงินทองสินสอดทองหมั้น พร้อมสร้างสะพานทองจากอุทยานถึงวังของนางลุนได้สมกับความต้องการของพระราชาก็...

ท้าวกำกาดำจึงได้แต่งงานกับพระธิดานางลุนและอยู่อย่างมีความสุข ท้าวกำกาดำได้รับพ่อแม่คนทำสวนและสืบหาพ่อแม่ที่แท้จริงของตน และได้รับเข้ามาเลี้ยงดูในวังเพื่อเป็นการตอบแทนบุญคุณทุกคน ท้าวกำกาดำจึงอยู่กับคนรักและพ่อแม่อย่างมีความสุขสืบมา

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า

“อย่าตัดสินคนด้วยรูปลักษณ์” ในเรื่องผู้เป็นแม่จริงๆ ไม่ได้ฟังพอใจต่อบุตรที่เกิดมาที่มีผิวกายดำ เป็นที่อับอายต่อคนในสังคม นั่นคือ สังคมไทยเมื่อก่อนก็มีการเหยียดสีผิวเหมือนกัน และก็คงจะมีความรุนแรงในการเหยียดสีผิวไม่ได้น้อยไปกว่าชาวตะวันตกเลย เพราะในเรื่องมีความรุนแรงในการเหยียดสีผิวมากถึงขนาด แม่บังเกิดเกล้าสามารถนำบุตรชายของตนเองไปทิ้งด้วยการลอยไปกับน้ำ